

dom, så en anden begrænsning og så en tredje begrænsning. Det er det, vi vil have diskuteret, og vi er meget bekymrede over, at man tilsyneladende kommer med det grundsynspunkt, at alt nu skal bygge på erstatningsfri reguleringer. Der er altså nogle, der skal rammes, der er nogle, der skal betale for de andre.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Det kan selvfølgelig bekymre mig, at selv om vi har gjort meget for at beskytte flora og fauna og meget for at beskytte grundvandet, og det har vi gjort som fælles gods, er det alligevel gået i den forkerte retning, sådan at der stadig væk er grund til, at vi skal være meget opmærksom på at hindre, at den negative udvikling fortsætter.

For at hr. Svend Erik Hovmand ikke skal tage mit indlæg forfængelig, vil jeg sige om ejendomsretten, at jeg er stor tilhænger af den vurdering, som Østre Landsret i sin dom af 18. oktober 1996 om bræmmerne giver udtryk for, nemlig at der navnlig er fire kriterier, som indgår med betydelig vægt: om indgrebet er generelt eller konkret, om indgrebet indebærer en overførsel af ejendomsret, om indgrebet er begrundet i et for samfundet væsentligt og sagligt forhold, og om indgrebets intensitet er betydelig.

Jeg mener, at man her i en nøddeskal har, at det i en række tilfælde vil bero på et skøn, om det er et generelt indgreb, eller det er noget, der skal ydes erstatning for.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg fik ikke noget svar på, hvordan bare den ene af Venstres ordførere her i denne sal vil definere ejendomsretten. Er det den betonagtige?

Nu hører vi jo tit fra den side af salen i hvert fald Socialdemokratiet blive skældt ud for betonagtige holdninger, men er der overhovedet ikke i Venstre nogen ajourføring, modernisering eller accept af behovet for at omdefinere eller i hvert fald se ejendomsretsbegrebet på anden måde end ud fra ukrænkeligheden? Er vi nået dertil, at man for at opføre sig ordentligt skal have offentlige tilskud? Er det dér, vi er endt?

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg må indrømme, at jeg faktisk slet ikke forstår, hvad det er, hr. Bjørn Elmquist mener: at vi skal have tilskud for at opføre os ordentligt. Det, jeg

har sagt om ejendomsretten, er, at hvis en grundejer, en landmand, en husejer kommer ud for en situation, hvor en offentlig regulering betyder, at vedkommendes dispositionsret beskæres, eller at der foretages andre former for regulering, som har økonomiske konsekvenser for den pågældende, må det vel også være rimeligt, at man så siger, at det må samfundet yde kompensation for. Mere kunstigt er det jo ikke, og derfor siger jeg bare: Lad os nu ikke gøre denne sag mere kompliceret end som så.

Jeg vil også sige til hr. Glerup, at vi kan godt nævne en lang række konkrete eksempler, men først og fremmest drejer det her sig altså om holdningen. Kan vi være det bekendt? Skal vi bare køre videre? Skal vi køre videre med at lave en masse undtagelser, så det offentlige kan vade ind over folks dørrtrin, som det efterhånden er tilfældet med § 72, og skal vi bare køre videre med erstatningsfri områdebegrænsninger i § 73? Skal vi bare køre videre sådan uden begrænsninger overhovedet? Nej, det skal vi selvfølgelig ikke. Det tror jeg alle er enige om, og jeg forstår også på hr. Glerup, at det er han også enig i, og at han også er parat til at diskutere spørgsmålet om erstatning.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Jeg står som sædvanlig bare lige så stille og lytter og har egentlig det indtryk, at Venstre, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet er uenige om det her med ejendomsrettens ukrænkelighed. Så kom jeg bare til at tænke på, at under den debat, vi havde i maj måned sidste år, fik vi oplyst, at på det tidspunkt havde man trådt på grundloven i 111 love. Det kunne jo egentlig være skægt at se, i hvor mange af de 111 love der har været forskel i afstemningen. Jeg vil gætte på, at både De Radikale, Socialdemokratiet og Venstre har stemt for alle 111 love, og at de egentlig mere har bedt om denne undersøgelse, fordi de ville checke, hvor mange de egentlig selv havde stemt for, og hvor mange deres tilsyneladende modstandere havde stemt for. Jeg vil vurdere, at det er fifty-fifty, at de har stemt for lige mange af dem.

Derfor burde debatten sådan set ikke foregå på dette plan. Den burde foregå, hver eneste gang vi har et nyt lovforslag her i salen, hvor vi så vurderede, om det var et sted, hvor grundloven konkret blev trådt under fode. Det har vi efterlyst mange gange, men hver gang er der ingen, der gider deltage i diskussionen, men